

Idees

El líder que el PP català no es mereixia

Alex Milian

Josep Piqué ha estat un bon espadatxí, però el PP creu que, a Catalunya, necessita un trabucaire.

El polític de Vilanova, que es va enfilat al carro del Govern de José María Aznar quan, a Catalunya, era considerat un *yuppie* de Convergència, ha estat un estrany dins el PP català. El van deixar caure enmig d'un partit que no coneixia, i ell sol es va haver de buscar aliats que, fins aquell moment, no havien progressat gaire dins del partit. Com no podia ser altrament, dels llocs que omplien ell i els seus homes en sortien disparats més joves polítics que, de cop, quedaven arraconats –i que ara tornen.

A Piqué, teòricament, li havien encarregat un *tomb catalanista*. Durant anys, de Catalunya estant, ha semblat que aquest tomb no s'havia produït. Tan subtil i catalanista era el viratge que els catalans ni se n'han adonat. En canvi, des d'Espanya aquest tomb deu haver semblat un revolt pronunciat, perquè no ha acontentat la cúpula més radical-conservadora del partit, que aquestes darreres setmanes li ha muntat una gestora per fer-li el llit.

Ángel Acebes va desembarcar a Barcelona per constituir la coordinadora de campanya i ha col·locat al capdavant del partit tot de gent poc propera a Piqué –i algun de ben allunyat i tot– amb l'objectiu últim de consumir un relleu en la direcció i fer-lo fora.

Si Acebes ha fet mans i mànigues per cremar la imatge pública de Piqué no ha estat perquè no haja fet el *tomb catalanista*, sinó perquè l'ha fet més pronunciat que no calia. Així doncs, és Ángel Acebes qui mana al PP? L'encàrrec d'aquell *tomb* havia vingut, presumptament, d'un Mariano Rajoy moderat i obert.

Però el fet que Acebes haja executat Piqué no vol dir que Rajoy haja perdut força, sinó que ha triat una opció de radicalització del discurs espanyolista i conservador amb vista a les properes eleccions espanyoles. La manera com s'ha empès Piqué a

marxar indica també que la cúpula popular s'ha decidit per funcionar a la manera bicèfala: amb un candidat a president més afable, humà i proper i un organitzador del partit més esquerp, fred i venjatiu.

Però allò que veritablement indiquen aquesta manera d'actuar i les decisions posteriors a la marxa de Piqué és l'estratègia estatal que ha consensuat tota la cúpula del PP espanyol –i que, lògicament, ha de ser assumida i desenvolupada per les seues branques autonòmiques–: la moderació no ha donat resultats mentre que el discurs més radicalment nacionalista espanyol (ells en diuen antinacionalista català o antinacionalista basc, segons què convinga) els pot fer guanyar vots.

Abans de les eleccions autonòmiques i municipals del mes de maig va haver-hi una certa revifada del discurs més conservador del PP, aquell que dibuixa un campí-qui-pugui, una "Espana de las autonomías" caòtica en què bascos i catalans sotmeten Madrid i els ministeris a una sagnia constant.

Aquest discurs es va extreure fins a la paranoia en alguns llocs molt concrets, com ara el País Valencià o la ciutat de Badalona, que semblaven servir de camp de proves de les tàctiques més barroeres. A València van tancar les emissions de Televisió de Catalunya i aquest gest no els ha fet perdre ni un sol vot. A Badalona van presentar un vídeo electoral que criminalitzava la immigració més recent i també hi han guanyat vots. De fet, el candidat del PP per Badalona, Xavier Garcia-Albiol, el responsable d'aquell vídeo, ha estat un dels membres *ascendits* per Acebes en la visita a Barcelona de la setmana passada.

La *recuperació* d'Alberto Fernández Díaz també és especialment significativa, perquè Josep Piqué va ser imposat des de Madrid com a nou president del PP català i Fernández fou apartat d'aquest càrrec i marginat a l'Ajuntament de Barcelona. A l'última campanya electoral per les municipals, Fernández Díaz es vantava que ell havia estat el primer de parlar espanyol al Parlament de Catalunya i afirmava que no li feien cap por els vots que pogueren furtar-li Ciutadans. Efectivament, Fernández ha aconseguit salvar la pèrdua d'electors per aquesta banda, mentre que Piqué no va poder evitar l'entrada de Ciutadans al Parlament.

Tot plegat indica que novament el PP amanirà el discurs amb missatges que, a Catalunya, resulten poc menys que ofensius. Les referències a una imposició del català, quan l'ús social sembla retrocedir, o les falsedats escampades sobre allò que implica l'Estatut, quan diàriament els ciutadans han de suportar les conseqüències emprenyadores d'un endarreriment de decennis en les inversions en infraestructures, cauen com una llosa sobre els catalans.

El PP somia els resultats que obtingué amb el seu candidat més arrauxat, Aleix Vidal-Quadras, que li va donar 17 diputats al Parlament de Catalunya. Però llavors la conjuntura política no era igual que ara.

El PP no s'adona que, per al votant català, tant és que Piqué haja fet un *tomb* o mitja volta, perquè el PP que aquest votant

Tot indica que novament el PP amanirà el discurs amb missatges que, a Catalunya, resulten poc menys que ofensius. El PP somia els resultats que obtingué el seu candidat més arrauxat: Aleix Vidal-Quadras, amb 17 diputats al Parlament de Catalunya. Però la conjuntura política d'aquell moment no és la d'ara.

s'escolta és el de Madrid. El discurs de Piqué, polític de subtils ironies i finor intel·lectual, no tenia res a fer contra la inflamada verborrea que sortia de Madrid pel broc gros de les emissores més conservadores. Les opinions infundades de Zaplana sobre l'Estatut arriben al votant del PP de Barcelona o Tortosa molt abans que les puntualitzacions primmirades de Josep Piqué.

Per tant, el PP s'equivocarà si pensa que l'anticatalanisme enfurismat fet des de Catalunya els ha de donar més vots. No serà així perquè durant els últims tres anys, des de Madrid, no s'ha abandonat aquest anticatalanisme enfurismat i els seus votants tampoc no han crescut.

L'altre pensament que la cúpula del PP pot tenir al cap és que Espanya respondrà millor a aquesta estratègia de crispació i conflicte permanent. Igual que ha passat a València o a Badalona, els missatges s'han de fer cridaners, comprensibles, simples: el titular és important; el text, feixuc. Les complexes relacions entre Catalunya i Espanya ja s'analitzaran, s'explicaran i miraran de solucionar-se més endavant. Ara, el PP necessita guanyar.

Aquesta estratègia amaga un perill posterior. És molt difícil que el PP guanye per majoria absoluta a les eleccions espanyoles. Per tant, acabarà necessitant la força d'aquells que ara es preparen per a rebre: els nacionalistes catalans i bascos, especialment aquells partits amb qui ha pogut pactar en ocasions anteriors: CiU i PNB.

La teoria que, a Madrid, CiU donarà suport el partit més votat era de Jordi Pujol. La nova direcció de la federació podria preferir una altra tàctica. Si el PP ha fet una campanya estripada serà molt lògic que opten per no fer cap mena d'aliança amb ells i millorar els resultats a les pròximes catalanes. Per tant, l'única opció que té el Partit Popular, si l'endemà de les eleccions vol tenir cap soci, és moderar-se.

Però tot sembla indicar que les coses aniran per un altre camí. Els nous dirigents del partit miraran de frenar l'avenç de Ciuta-

dans amb propostes sobre la llengua tant o més extemporànies que les del grup de Rivera; provaran de desprestigiar l'Estatut (en aquesta tasca trobaran l'ajuda de l'Estatut mateix i la col·laboració desinteressada de més grups polítics que no s'atreveixen a desenvolupar-lo) i tornaran a parlar d'allò que anomenen "problema de la immigració".

Josep Piqué, llavors, passarà a ser recordat com un mal menor, un gran orador, un polític amb estil i classe senyorívola. Fins i tot algú li atribuirà un tomb catalanista que, veritablement, els catalans no han detectat mai, més que, potser, en les formes. És cert que no ha crispat amb insults i intervencions barroeres, però tampoc no ha aconseguit cap èxit per al seu partit. Ni tan sols ha pogut fer entendre a la cúpula espanyola del PP que Catalunya necessita un altre discurs.

Piqué ha estat un espadatxí que ha perdut amb classe. El PP vol un trabucaire que guanye, però el tret també li pot sortir per la culata.

El PP mirarà de frenar l'avenç de Ciutadans amb propostes sobre la llengua tant o més extemporànies que les del grup d'Albert Rivera; provaran de desprestigiar l'Estatut (en aquesta tasca trobaran l'ajuda del mateix text i la col·laboració desinteressada de més grups) i tornaran a parlar del que anomenen "problema de la immigració".